

strationens Vej, og Nævninger indføres ikke — denne gamle Institution fra Midten af forrige Aarhundrede. Mindretallet kan derfor ikke være med til at indstille Forslag A. til Vedtagelse.

Et tredie *Mindretal* (Alfred Christensen og Slengerik) kan i det væsentlige henholde sig til de Betragtninger, der er fremsatte af et andet Mindretal (Deuntzer), og tiltræde de af dette Mindretal stillede Ændringsforslag, men ønsker dog at præcisere sin Særstilling.

Nærværende Mindretal har fra Retsreformens allerførste Fremkomst og Behandling i Folketinget med største Interesse deltaget i Arbejdet for dens Gennemførelse. Gennem det daværende Udvalgs indgaaende Arbejde 1901—03 og Sagens velvillige Behandling i Folketinget udgik en i enhver Henseende tidssvarende Retsplejeordning, hvorfra Manglerne ved den hidtil gældende Ordning grundigt var udrensede, saaledes at man havde den størst mulige Garanti for virkelig at faa noget nyt og godt som Vederlag for de store Udgifter, der ved en ny Retsplejelov nødvendigvis maa paalægges Staten og Befolkningen, foruden betydelig forøget Ulejlighed og Besvær for sidstnævnte.

Dette gode Arbejde faldt som et Offer for Alberti-Periodens Demoralisation, og i Maj 1908 gennemførtes Loven i Folketing og Landsting uden tilbørlig Forberedelse, ja ved en Overrumpling, i en saadan Skikkelse, som den nu med ringe Forskel har. Uden at gaa ind paa mindre væsentlige Mangler bør man vel erindre følgende Hovedpunkter:

1. Proceskommissionen havde foreslaaet folkevalgte Nævninger. Dette havde Folketinget i 1903 givet fuld Tilslutning.

Alberti gennemførte autoritetsvalgte Nævninger.

2. Proceskommissionen havde foreslaaet Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen (Gr. § 71). Dette havde Folketinget i 1903 givet fuld Tilslutning.

Alberti gennemførte Loven uden saadan Adskillelse.

3. Proceskommissionen havde foreslaaet Anklageprincippet uden Indskrænkning i den kriminelle Retspleje. Dette havde Folketinget i 1903 givet fuld Tilslutning.

Alberti gennemførte Loven uden Anklageprincip og lod det gamle forhadte Inkvisitionsprincip staa uophævet.

Denne Opgivelse af de Punkter i Retsplejereformen, der særlig laa Demokratiet paa Sinde, mødte forbitret Modstand hos et stort Mindretal i Folketinget, og en af dets Ordførere (Borgbjerg) har karakteriseret Reformen som halveret, barberet, kastreret m. m.

Da Albertis dybe Fald kom snart efter Lovens Vedtagelse, begyndte nærværende Mindretal en ihærdig Kamp for atter at faa de nævnte 3 Kærnepunkter ind i Loven, og særlig har man ikke ladet nogen Lejlighed forsømt til at arbejde for Indførelsen af Anklageprincippet i den kriminelle Retspleje, idet man — de andre Hovedmangler ufortalt — forment, at Loven ikke fortjente at kaldes en Reform af Kriminalprocessen, naar den bragte Inkvisitionsprincippet med over i de nye Former.

Mindretallet maa fastholde Kravet om, at de under 1—3 nævnte Grundprincipper indføres i Retsplejen, og har kun ringe Tanker om den Reformerings, der nu forsøges udenom, om end man ikke er blind for de Goder, der endnu findes i Reformen, hvoraf særlig skal fremhæves for Kriminal-Processens Vedkommende Forhørs Offentlighed og Defensors Medvirken.

Under Forhandlingen om nærværende Lovforslag saavel i Salen som i Udvalget er imidlertid Justitsministeren — antagelig med Tilslutning fra Regeringspartiet — fremkommet med Udtalelser, der kan og maa forstaas som Udtryk for et Haab om, at Anklageprincippet maa kunne indføres i Loven, inden denne træder i Kraft.

Da de politiske Forhold tør anses for at blive gunstige til at gennemføre Sagen i en forbedret Skikkelse, ønsker man ikke at lægge Regeringen Hindringer i Vejen for det foreliggende Forslags Behandling selv i dets nuværende